

El pallasso manresà Marcel Gros exposa el seu univers artístic a la Plana de l'Om

► «Micadepoc», que s'inaugura avui i es podrà visitar fins al 13 de setembre, aplega collages que són «una continuació» del món escènic de l'artista

PEPA MAÑÉ MANRESA

■ D'entrada, comencem amb l'advertiment que fa el pallasso Marcel Gros (Manresa, 1957) davant de l'exposició «Micadepoc», que s'inaugura avui i es podrà visitar fins al 13 de setembre a la sala Plana de l'Om de Manresa: «Té més d'una lectura. Aquí pot venir una família i cadascú hi veurà una cosa diferent i, si un adult no entén alguna cosa, que ho demani a un nen, perquè ells encara no tenen la imaginació adulterada».

Què és «Micadepoc»? «És el meu món, en una expressió artística diferent de la de l'escenari, però no en deixa de ser la continuació. I, com diu el subtítol, és un món petit, diferent, divers i divertit». I què vol dir «Micadepoc»? «Quan era petit i volia pujar als cavallets em deien que 'només una mica' i jo demanava 'una mica de molt' i, al final, quan no volia baixar ho rebaixava a 'una mica de poc'. És la unitat mínima d'imaginació».

En l'exposició de la Plana de l'Om, Gros, que l'any que ve celebrarà els 40 anys en el món de l'espectacle i els 30 anys de trajectòria en solitari, comença capgirant un globus terraqüi: «M'ho agafo com un joc, perquè els pallassos no

deixem de ser nens que no tenim vergonya, nens curiosos, entremaliats... i que veiem el món a la nostra manera, més simple, més elemental, més imaginativa».

I així són els seus collages «divertimentos» que creen una altra realitat ajuntant coses que abans no ho estaven», i que va començar a fer per a una exposició a Fira Tàrraga del 2016. Va ensenyar un quadre amb un fons de paper de seda i una composició de siluetes retallades. «I em van dir: 'genial! Però no tenia res més fet... En vaig acabar fent 120», exposa Gros. Aquesta primera versió de l'exposició, que després ha passat per la Mostra d'Igualada i pel teatre l'Escorxador de Lleida, té poc a veure amb la de Manresa: «Va evolucionant. En cada lloc miro el que encara serveix i creo de nou dependent de l'espai», destaca.

Amb Maite Orriols a la part tècnica, el pallasso manresà concep cada cop una nova escenografia, i en aquesta ocasió lamenta que els visitants no podran interactuar amb la seva proposta. Altres vegades ha proposat, amb una pissarra magnètica, que cadascú creï la seva obra artística. «Crec que n'hi hauria d'haver a totes les cases, per poder deixar anar la imaginació».

Marcel Gros davant de l'espai que representa «la casa de l'artista», amb un homenatge al «jefe» Charlie Rivel

Joan Brossa,
Marcel Duchamp,
Charlie Rivel

► Són tres referents de Marcel Gros. El poeta Joan Brossa li va capgirar conceptes: «Una sola lletra pot ser poesia»; el pintor i escultor Marcel Duchamp li va ensenyar a agafar-se temps per observar: «L'artista és qui sàpiga mirar»; i el pallasso Charlie Rivel és «el jefe», qui li va fer desitjar ser pallasso quan tenia 5 anys i el va veure actuar a Barcelona: «Sense dir res feia riure, i caram!».

A les composicions de Gros hi ha homenatges a mestres com Joan Brossa, Marcel Duchamp (recomanació: alceu els ulls enlaira), Charlie Rivel... però deixa la seva obra a interpretació lliure: «Quan diuen 'això també ho faria jo' els convido que ho facin, que agafin tisores, cartró, paper, fotos i s'expressin amb les mans, que no es limitin a fer un retalla i enganxa digital. Res ens pot dur tan lluny com un llapis i un paper. Als pallassos no ens cal un portaavions per fer la volta al món, només una mica de papiroflèxia».

Ell, tot retallant, arriba a imaginar que d'una aixeta en poden rajar papallones o a desitjar que ningú passi les tisores per les idees. L'entremaliada silueta del pallasso (és ell mateix retallat i s'hi reconeix) també dona pas a «la poesia quotidiana» que posa nassos ver-

mells a una campana engabiada o a una botzina cridanera com un pallasso i a les falles construïdes a partir de dibuixos infantils.

L'obra del pallasso manresà pot ser simple (basteix la sèrie *Guardar les formes* amb triangles, quadrats i rodones), però no està exempta de crítica: exposa quadres en què a l'artista, mentre espera, li cauen retallades. I també està ben connectada amb l'actualitat: en una vitrina mostra com està el món ara amb una ouera que aplega «una qüestió de nassos» i màscares de la peste de Venècia i... sanitàries. «L'art no ens fa oblidar els problemes, però ens ajuda a afrontar-los de forma diferent. Només amb sentit comú, humor i imaginació ens en sortirem», sentència. A Gros, muntar l'exposició produïda per Imagina't, li ha servit de teràpia.

MÚSICA I MÚSICS
DEL BAGES

per Glòria Ballús Casólvira
DOCTORA EN MUSICOLOGIA

La música en el seguici d'autoritats de la festa

És tradicional la celebració d'una missa solemne, en acció de gràcies, per les dues festes més importants de la ciutat, amb l'assistència, amb tot honor, de l'Excel·lentíssima Corporació Municipal –títol concedit del rei Alfons XII, el 1882. Bàsicament, es forma un seguici des de la casa consistorial fins a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme (el dia 21 de febrer) i a la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu (l'últim diumenge d'agost).

Aquestes dues festes commemoren dos fets rellevants: l'arribada d'una misteriosa Llum de Montserrat,

per acabar el conflicte de l'arribada de l'aigua a Manresa (1345), i la translació de les relíquies dels patrons de la ciutat, santa Agnès, sant Maurici i sant Fruitós, els Cossos Sants (1372).

Els dos següents durant els primers anys dels ajuntaments democràtics (1979-1986) no es varen realitzar. Els retrobem a partir de la festa major del 1987, amb l'arribada a l'alcaldia de Juli Sanclimens i Genescà (1935-2020), una persona que valorava i incentivava les tradicions manresanes per la seva significació. Ja com a alcalde, va voler continuar la llarga tradició que ara comentem, i que almenys es remunta als programes consultats des de l'any 1900. Des de llavors s'ha mantingut.

Concretant, el seguici de la festa major té un recorregut d'anada i tornada, des de la plaça Major, baixada del Pòpul, carrer Vallfonollosa, baixada de la Seu i entrada a la basílica, i de retorn es fa el camí invers.

L'ordre protocol·lari que se segueix comença amb els cavallets de Manresa; el drac, la víbria i la mulassa, de Xàldiga; els nans, els gegantons, la pubilla i l'hereu, el gegant i la geganta, el lleó i l'àliga, del Grup de Geganters; el timbaler amb dues timbales, dos heralds amb una trompeta i el cavaller de la ciutat amb l'estendard (a dalt de cavall); la pubilla i l'hereu de Manresa; els representants de la comissió organitzadora de la festa major; els representants de la Confraria del Cossos Sants; i dos ma-

cers amb les maces que obren pas a la corporació: els regidors, els tinents d'alcalde i l'alcalde, seguits de les autoritats convidades, i el tanquen dos guàrdies de gala de la Policia Local. A la sortida, l'ordre de la corporació en sentit invers: l'alcalde, els tinents d'alcalde i els regidors.

La música hi és present en tot el recorregut. Els heralds fan una melodia amb les trompetes, amb les notes domi-do-sol-do, i el timbaler, amb les dues timbales, fa els tocs do-sol-do. Aquests sons els hem d'agrair a Joan Lladó, de la Colla d'Armats de Manresa, i a altres persones que els varen recordar. El músic Ramon Estrada els va plasmar en el pentagrama per poder-los mantenir sempre i els trobem publicats en el llibre *El patrimoni festiu de Manresa. La Festa* (Torras Serra, Marc: 85, 2008).

La marxa *Autoritas Populo*, del violinista i director Josep M. Serra Rigall (1924-2008), tanca el seguici. Fins al 1979 interpretada per la Banda Municipal i des del 1987 en versió per a cobla. A partir de 1998, la Cobla Ciutat de Manresa n'és l'encarregada.

Cal tenir en compte que els grallers del Grup de Geganters de Manresa també acompanyen musicalment les seves figures durant tot el recorregut i, des de fa uns anys, entren a la plaça Major amb *Toc d'inici de festa*, de la manresana Alba Logan Sallent.

La música segueix viva en el seguici d'autoritats de la festa major. Un element més per gaudir-ne.

«L'alcalde
Juli Sanclimens
va recuperar la
tradició dels
seguicis»